Anul al 54-lea 16 Pagini EXEMPLARUL { În România: 3 lei / În străinătate: 6 lei 16 Pagini Nr. 279 Duminică 10 Octombrie 1937
P IIII
Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

BIBLIOTECA „ASOCIAŢIUNII" SIBIIU

ABONAMENTE IN ŢARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ŞI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în ţară

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

Numirile slavo-turceşti din Dobrogea

Se împlinesc 60 ani de la realipirea Dobrogei şi nici până astăzi nu s'a românizat numele slave şi turceşti a multor localităţi, lacuri, cursuri de apă şi văi din această provincie.

Pentru ce se păstrează numele turcesc al oraşului **Medgidia ?**

Satul întemeiat pe la mijlocul secolului trecut de tătarii veniţi din Crimeia, în acest loc, a fost numit „Medgidia", în onoarea sultanului Abdul Medjid.

Avem noi interesul să păstrăm această numire, care reamintesţe invazia tătarilor şi fosta dominaţie a sultanilor din Constantinopol în provincia transdunăreană ?

Comuna Tekirghiol, staţiune balneară şi lacul cu acelaş nume au păstrat numele turcesc, care înseamnă lacul rotund, sau, după o legendă, „lacul lui Techir".

Cum în această regiune sunt şi staţiunile maritime balneare, **Carmen Sylva** şi **Eforie**, vizitate de numeroşi străini, era şi este oare absolut necesar să se păstreze numele turcesc al lacului cu nămol şi al comunei din apropiere, care şi ea este o staţiune balneară ?

La o distanţă de 2 km. de „Carmen Sylva" e satul, capul şi farul „Tuzla", — altă numire turcească.

Localităţi cu numele acesta mai sunt în sudul Basarabiei, în Tracia şi în Anatolia.

Avem apoi numele turceşti ale lacurilor de la nord şi sud de Constanţa : Suitghiol, Agigea, Tatlageac, ş. a. Până şi noua staţiune maritimă din apropierea Constanţei, întemeiată de noi, are numele turcesc de „Mamaia".

Drecţia căilor ferate române are şi ea un respect deosebit faţă de numele turceşti. Pe linia principală Bucureşti-Constanţa, ca şi pe cele secundare, Constanţa—Carmen Sylva—Tekirghiol ; Medgidia—Bazargic şi Medgidia—Babadag, câteva staţii au numiri turceşti : Murfatlar, Medgidia, Hamangia, ş. a.

Lagunele, bălţile, cursurile de apă, grindurile şi numeroase localităţi din jud. Tulcea au păstrat până azi numirile slave şi turceşti : Babadag, Razelm, Dranov, Golovita, Smeica, Sinoe, Dunavăţ, Mahmudia, Jurilofca, Periprava, Pardina, Uspenia, ş. a.

Multe din aceste numiri străine au înlocuit, sub fosta dominaţie turcească, vechile numiri româneşti.

Dovadă : într'o hartă înregistrată la Biblioteca naţională din Paris sub N. C. 7211 şi care are titlul : „Carte du Danube, depuis la ville Hirsova jusqu'à son embouchure dans la mer Noire, avec la description de sa profondeur" — hartă manuscrisă fără dată, dar care s'a stabilit că a fost făcută în sec. XVIII — găsim trecute mai multe numiri româneşti în regiunea Dunărei şi a Deltei sale, decât cele trecute în hărţile noastre de astăzi şi ale Comisiunii dunărene europene.

Nici consideraţiuni de ordin etnic şi istoric, nici interese de ordin naţional nu îngădue menţinerea acestor numiri turco-slave într'o provincie locuită în imensă majoritate de români.

Populaţia turcească din Dobrogea a dispărut prin emigrare voluntară ; iar rămăşiţele triburilor tătare şi slave sunt în minoritate.

De aceea se impune o nouă revizuire a numirilor de localităţi, lacuri, cursuri de ape, văi, etc., în vederea românizării lor.

Imperativul acţiunii in politica pacifistă

xox

După discursul d-lui Roosevelt, popoarele aşteaptă faptele hotărâtoare

Am evitat totdeauna, în cercetarea problemelor de politică externă şi în examinarea situaţiei internaţionale, să ne lăsăm atraşi fie de acel optimism exagerat cu care idealiştii din diferite ţări îşi nutreau sufletul, fie de un pesimism înăcrit şi demoralizant, care anihilează orice putere de reacţiune şi lasă evenimentele la voia soartei. Am privit realitatea în faţă, am căutat înţelesul real al faptelor şi al vorbelor şi am numit lucrurile pe numele lor adevărat.

Astfel, dacă ne-am spus părerea cu toată sinceritatea, în ce priveşte politica faptelor îndeplinite pe care unele state străine au înţeles s'o adopte, cu aceeaşi sinceritate, am spus şi acelora cari protestau cu drept cuvânt împotriva acestei politici, că în mare parte este şi vina lor, întrucât reacţiunea lor s'a mărginit la protestări platonice, la tergiversări şi la comunicate care se spulberau în faţa acţiunii continue şi perseverente a celorlalţi.

De câte ori n'am arătat cât de dăunătoare pentru politica de pace europeană, care nu trebue să fie numai verbală, ci hotărîtă, activă şi curajoasă, a fost atitudinea din trecut a Angliei când, deşi în fond urmărea aceeaşi politică de pace ca Franţa şi ca şi toate statele sincer pacifiste, totuşi în aparenţă ea lăsa să se creadă că nu există o solidaritate completă şi o unitate de vederi în ce priveşte acţiunea de urmat. Tot astfel ne-am spus părerea când, în politica franceză au fost şovăeli, când situaţia internă în Franţa da adversarilor păcii impresiunea unei descompuneri sociale şi deci, prin consecinţă, a unei slăbiri. Deasemenea n'am şovăit să spunem, fără reticenţe, cât de dăunătoare au fost, pentru politica Micii Inţelegeri, şi implicit pentru politica păcii, acele câteva fapte cari au făcut să se creadă că între statele Micii Inţelegeri nu ar mai exista unitatea de vederi care a dat autoritate şi tărie cuvântului ei. Iar atunci când în politica Poloniei, a cărei alianţă o considerăm atât de utilă pentru ambele state, s'au manifestat echivocuri, le-am relevat tocmai din convingerea ce o avem că aceste echivocuri nu pot servi decât interesele adversarilor păcii.

Aceasta a fost linia noastră de conduită în politica externă, aceasta a fost convingerea noastră nestrămutată. Dacă politica pacifistă ar fi fost sprijinită de forţa solidarităţii între statele pacifiste, solidaritate promptă, activă şi curajoasă, Europa n'ar fi fost astăzi în situaţia alarmantă în care se găseşte.

Pornind dela această convingere a noastră, considerăm discursul din urmă al d-lui Roosevelt, preşedintele Statelor Unite, — discurs de o reală importanţă politică, — drept un eveniment internaţional care ar putea avea considerabile consecinţe pentru pacea lumii.

Este incontestabil că, dacă Statele Unite ar fi manifestat mai de multă vreme, o completă solidaritate cu statele pacifiste europene, solidaritate care trebuia să-şi găsească izvorul în sacrificiile făcute impreună pentru triumful dreptăţii şi înfrângerea forţei brutale, politica pacifistă n'ar fi avut de întâmpinat atâtea sfidări şi atâtea ameninţări. Nici astăzi nu sunt dumerite popoarele pacifiste pentru ce, după ce armatele învingătoare au fost împiedicate, prin promisiuni solemne, să-şi desăvârşească victoria, Statele Unite au renunţat de a face parte din Societatea Naţiunilor, care reprezinta, în momentul când a fost concepută, însăşi promisiunea de garanţie a păcii mondiale şi a securităţii colective, aducându-i astfel o grea lovitură. Cât de schimbată ar fi fost situaţia, dacă la Geneva ar fi răsunat şi glasul Statelor Unite! Amintirea trecutului şi teama ca el să se repete ar fi trezit desigur înţelepciunea multor conducători de popoare al căror curaj creştea cu cât slăbea solidaritatea între statele pacifiste şi autoritatea forului genevez.

Dacă deci, într'adevăr, situaţia este serioasă, dacă oameni cu cea mai mare răspundere din întreaga lume o recunosc ca atare, dacă a sosit momentul ca toată lumea să vadă realitatea, atunci însemnează că a trecut şi ceasul vorbelor. Majoritatea statelor europene sunt insufleţite de gânduri de pace şi sunt hotărîte s'o apere pentru că o consideră întemeiată pe dreptate şi singura în stare să păstreze omenirii roadele civilizaţiei. Ceea ce a făcut slăbiciunea lor, a fost tocmai că în momentele grave, nu s'a putut afirma o completă solidaritate, nu numai în vorbe şi în comunicate, dar şi în acţiune.

Este adevărat că de câtva timp se manifestă o evoluţie în concepţia politicii internaţionale a Statelor Unite. Această evoluţie spre solidaritate în apărarea principiilor de bază juridică şi morală, în cadrul cărora trebue să se dezvolte relaţiile între popoare, a fost accentuată de discursul d-lui Roosevelt şi de comunicatul ministerului de externe din Washington, care, pentru prima oară, într'un act oficial se declară solidar cu Societatea Naţiunilor.

Astăzi, preşedintele Roosevelt dă alarma arătând toată primejdia pe care o prezintă situaţia actuală internaţională, rezultată din nerespectarea tratatelor şi îndrăsneala politicii agresive.

Recunoscând toată însemnătatea acestor cuvinte, recunoscând incontestabilul ecou pe care îl va avea discursul d-lui Roosevelt, nu putem să nu spunem totuşi că : ATAT NU AJUNGE.

Politica pacifistă e saturată de afirmaţii şi declaraţii. Ea are nevoe de fapte, de acţiune. Statele Unite au acum prilejul s'o salveze definitiv luând, după îndemnul preşedintelui lor, iniţiativa unei acţiuni comune a tuturor statelor pacifiste.

Această iniţiativă s'o ia preşedintele Roosevelt. Suntem încredinţaţi că la un asemenea apel s'ar alătura imediat toate popoarele hotărîte să menţie pacea şi să scape omenirea de distrugere. Şi mai suntem încredinţaţi că, odată această forţă închegată, cutezanţa politicii agresive ar înceta şi încrederea ar renaşte în toate ţările spre binele omenirii. De ani de zile se vorbeşte de „securitate colectivă". Multe discursuri au răsunat, multe publicaţii au îmbogăţit arhivele diferitelor ţări. Pledoarii fără urmări...

Toţi doritorii de pace aşteaptă dela preşedintele Roosevelt, ca urmare logică şi necesară a discursului său, cuvântul hotărîtor: acţiunea.

Fără ea, haosul va continua cu nesocotirea tratatelor şi cu triumful politicii de provocare.

Şi aceasta în dauna tuturor.

Vizita d-lui general Gamelin la Breaza

D-nii general Gamelin (x), general Sichitiu (xx), general Manolescu (xxx) şi însoţitorii la Breaza.
(Citiţi corespondenţa în corpul ziarului)

ZIUA DE NAŞTERE A M. S. REGELE

Sâmbătă 16 c. se va sărbători în toată ţara, aniversarea zilei de naştere a M. S. Regelui.

In această zi, toate serviciile publice vor fi suspendate, iar şcolile nu vor ţine cursuri.

In ţară se vor oficia servicii religioase, iar în Capitală va fi, la Patriarhie, un tedeum la care vor participa toţi demnitarii ţării.

Membrii guvernului vor pleca la Sinaia spre a prezenta felicitări Suveranului.

oxo oxo

S'AU CIOCNIT DOUĂ EXPRESE IN TURCIA

Istanbul, 7 (Rador). — **Expresul internaţional, plecat dela Istanbul, s'a ciocnit în gara Pehlivankoi (Tracia) cu un rapid.**

Nouă persoane au fost rănite. Ciocnirea se datoreşte unei manevre greşite a macazului. Orient-expresul a sosit din această cauză la Istanbul cu două ore întârziere.

xox

10 mii deţinuţi vor fi eliberaţi din inchisorile Indiei

Bombay, 7 (Rador). — Guvernul provinciilor unite din India a hotărît să pună în libertate 10.000 de deţinuţi, pe baza unei dispoziţii din programul său de reformă a închisorilor.

Cei 10.000 deţinuţi, cari formează o treime aproximativ din numărul total al celor închişi, vor fi liberaţi în scurt timp.

oxo

Un tată cu 34 copii

Berlin, 7 (Rador). — *Cetăţeanul August Thiele din Walsrode a devenit azi, tată pentru a 38-a oară.*

August Thiele este în vârstă de 64 ani şi se laudă a avea cea mai numeroasă familie din Germania ,compusă din 34 copii în viaţă. Thiele s'a căsătorit de trei ori.

Salariul ţăranului

de A. CORTEANU

După datele anuarului statistic apărut de curând, populaţia ţării în 1935 era de 19,087,770 de suflete. In 1930 era numai 17.888.992. In interval de cinci ani, populaţia ţării noastre a crescut deci cu 1.198.778 suflete. Procentul de creştere anuală depăşeşte sfertul de milion. Acest spor de oameni e dat aproape exclusiv de populaţia rurală. Din cele 19.087.770 de oameni număraţi în 1935, numai 3.556.104 erau stabiliţi la oraşe. Restul de aproape şaisprezece milioane locuiau la ţară.

Sunt unii cari dintr'un frumos sentiment patriotic, se bucură grozav când citesc aceste date statistice, fiindcă ei văd în sporul anual de populaţie, un semn al vitalităţii noastre naţionale. Alţii merg chiar mai departe şi pretind că faţă de bogăţiile naturale ale ţării noastre, noi am putea avea o populaţie îndoită de cum avem astăzi, adică aproximativ 40.000.000 de oameni. Am văzut chiar un curs al unui profesor universitar din Bucureşti, care, comparând densitatea populaţiei din Belgia cu cea din ţara noastră, ajungea la concluzia că la noi mai este loc pentru câteva zeci de milioane de oameni, şi găsea că ritmul sporului înmulţirii populaţiei, aşa cum îl arată statisticele, este prea încet. Dacă din punct de vedere sentimental patriotic, este explicabilă această bucurie şi această grijă pentru sporul populaţiei noastre, din punctul de vedere al realităţilor obiective, lucrurile stau cu totul altfel. Populaţia rurală, în continuă creştere, pune problema vieţii satelor în termeni din ce în ce mai tulburi şi mai greu de deslegat. Ţăranul nu cunoaşte de cât o singură formă de avere: pământul şi vitele. Continua înmulţire a populaţiei face ca pământul întrat în mâinile ţăranilor să piardă orice valoare din cauza parcelării între moştenitorii din ce în ce mai numeroşi. Rezervele de teren pentru păşune nu pot rezista multă vreme cerinţilor imperioase de a da loc de casă şi de hrană sporului de însurăţei. Aceeaşi soartă vor avea cu timpul fermele statului, resturile din marea proprietate şi în sfârşit pădurile şi bălţile. Dar cel puţin cu aceste sacrificii vor fi satisfăcuţi ţăranii ? Nici de cum. Pământul, cum am spus, pierde orice valoare comercială prin fărâmiţare, iar vitele dispar în proporţia în care se distrug păşunile în folosul locurilor de casă şi de arătură. Anchetele, pe cari le fac echipele regale în satele din diferite regiuni ale ţării, sunt deosebit de instructive şi de impresionante, mai ales în ce priveşte pământul şi vitele ţăranilor. In preţioasa revistă „Sociologia Românească" a d-lui profesor Gusti, organizatorul şi animatorul acestor echipe, se găsesc publicate dările de seamă despre activitatea tineretului care formează echipele. Materialul adunat este foarte bogat şi foarte preţios. Voi lua ca exemplu tipic monografia satului Ruşeţu-Brăila.

Tânărul Henri H. Stahl a cercetat acest sat sub raportul agricol. Rezultatul e publicat în „Sociologia Românească" nr. 7—8 Iulie-August 1937. Din acest studiu reesă, sub raportul juridic al proprietăţii, că „un adevărat haos domneşte în titlurile de proprietate ale sătenilor". Ţăranii împart fără nici o formă juridică pământul lor între copii, cari nu pot avea, chiar când sunt moştenitori de om chiabur, de cât câte două pogoane de om. Din această cauză, ochii tuturor stau aţintiţi asupra restului ce a mai rămas din domeniul coroanei Ruşeţul. Improprietărirea ţăranilor a fost un mijloc de a da acestei clase lucrătoare ocazia de a se salariza ea însăşi prin vânzarea produselor solului dat în plină proprietate. Inmulţirea populaţiei face ca „salariul" adică venitul

(Continuare în pag. 2-a)

SCRISORI DIN LONDRA

„Pretinsa criză a diplomaţilor"

de AUGUR

Londra, Octombrie 1937

Ca şi inelul din nasul negrilor, gulerul scrobit în Europa e semnul respectabilităţii. Aceasta e atât de adevărat în cât anumiţi oameni, când sunt în costum de bae, fac totuşi impresia că sunt gătiţi cu guler scrobit. De altminteri, când sunt imaginare, gulerele scrobite sunt în special înalte şi strâmte. Dovadă „pretinsa criză a diplomaţilor".

Dăm acest nume gulerului pe care experţii diplomaţiei îşi închipue că-l poartă necontenit şi-i împiedică nu numai de a-şi întoarce capul, dar chiar să-l plece, ca să vadă încotro merg.

In timpurile actuale, cei însărcinaţi cu relaţiile noastre externe s'ar considera declasaţi, dacă afacerile ar merge strună. In Anglia, judecătorul primeşte o pereche de mănuşi albe, în ziua în care nu judecă o cauză criminală. Oferiţi această dovadă de stimă unui diplomat, într'o zi fără grijă. De altfel, aceste zile nu există niciodată.

Când nu e criză, se născoceşte repede una, pretinsa criză de care am vorbit. Astfel, pretinsa criză asigură diplomatului demnitatea sa.

Trebue să recunoaştem, că pretinsa criză are avantajul asupra adevăratei crize, că fiind născocită se adaptează mai bine la gustul autorilor ei. Le evită întâlnirea cu nepreveţutul, fapt de care se tem mai mult. Atunci, iată ce se întâmplă: chiar când se prezintă o adevărată criză, caută s'o respingă şi s'o înlocuiască prin produsul artificial de la care nu te poţi aştepta la nici o surpriză. Am văzut aceasta în ultimul timp, la Geneva. Să judecăm ce s'a petrecut în acest oraş, al cărui singur nume evocă o senzaţie plăcută fetelor bătrâne cari se ocupă de politică. Nu ne-am aflat în faţa unei crize, ci a fost o serie de evenimente critice.

Cei cari gravitează în jurul Genevei respiră o atmosferă desprinsă de realitatea europeană. Pretinsa criză îi serveşte deci, pe când criza adevărată, criza elementară le scapă şi le ameninţă întreaga existenţă. Acesta e motivul pentru care Geneva este izvorul pretinsei crize contimporane. Deunăzi, aceasta s'a văzut din nou.

In timpul reuniunilor dela Ge-

(Continuare în pag. 2-a)

Un nou tratament al tusei convulsive

Copilul bolnav face un sbor de o oră cu avionul

Buenos Aires, 7 (Rador). — *Un medic argentinian afirmă că a obţinut rezultate satisfăcătoare cu un nou tratament al tusei convulsive.*

Copilul bolnav este transportat cu avionul la o înălţime de 2000 metri şi face un sbor de o oră. Această experienţă făcută cu o fetiţă bolnavă de o lună a ajuns la rezultatul că accesele de tuse au fost reduse dela 18 la patru pe zi.

In cercurile medicale se aşteaptă rezultatul unor noui experienţe de acelaş fel pentru a se putea stabili dacă această originală metodă de tratare a tusei convulsive este într'adevăr bună.

BUDEASA

de RADU D. ROSETTI

„Azi când, în toată ţara, se numără aşa de puţine monumente ale trecutului, — afară de biserici, — scăpate ca prin minune de năvălirile şi jafurile barbarilor o arhitectură civilă, o fortăreaţă din vremea lui Mihai Viteazul, e o surpriză şi-o mângâiere" — exclamă cu drept cuvânt d-na Olga N. Greceanu, în eleganta plachetă **Cula dela Măldăreşti**, în care ne vorbeşte despre fortăreaţa trecută în 1907 în proprietatea regretatului I. G. Duca.

„Ne-am obişnuit cu gândul ca, în ţara noastră tânără, totul să fie nou ; noi n'avem destule vestigii arhitecturale ale trecutului pentru a ne rezema pe o tradiţie, care sunt cei 7 ani de-acasă a unei naţiuni", adaogă sugestiv autoarea, pentru ca'n faţa unuia dintre puţinele „monumente civile vechi" pe cari le avem, să se oprească să-l descrie frumos şi avântat.

Se mai află unul în ţara românească, tot de pe vremea lui Mihai-Viteazul, şi tot aşa de însemnat, deşi cu stilul puţin schimbat, şi fiindcă n'a pomenit nimeni de el pân'acum, găsesc prilejul nimerit să-l dau la iveală.

E conacul moşioarei Budiştenilor dela **Budeasa**, aşezat la câţiva kilometri de Piteşti.

Privirea trecătorului e atrasă de zidurile albe, ale unei case cu cerdac, şi mai ales de un tun pe roate aşezat la intrare, parc'ar vrea s'o păzească.

— E luat dela Sinan-Paşa, în lupta dela Călugăreni, te dumiresc, dacă întrebi, locuitorii satului din apropiere.

Cum deschizi uşa dela intrare, o placă de marmoră :

Clădită de căpitanul Pană Budişteanu ot Budeasa, în timpul lui Mihai-Viteazu, 1598.

Restaurată de Vel - Armaşu Şerban Budişteanu ot Budeasa 1760.

Refăcută de generalul Alexandru Budişteanu, în timpul domniei regelui Carol I, 1870.

Restaurată de Dumitru Budişteanu, în 1920.

Carta de vizită a casei bătrâneşti în care, după ce i-ai văzut obârşia, intri mişcat şi smerit.

Chiar din prag, sue o scară veche de stejar, de-asupra primei trepte având o altă tăbliţă :

Carol al XII-lea, regele Suediei, fugărit de vrăjmaşi, s'a ascuns şi odihnit aici.

Dar să nu urcăm scara până n'om da o raită prin sufrageria de lângă ea, — cu-o lungă masă mânăstirească,— adevărată tainiţă, în care stăpânul se putea ascunde de urgia turcilor şi-a tătarilor, uneori şi-a tâlharilor, — cu ziduri groase, cu pardoseala arhaică, cu plafonul din grinzi vârtoase de ştejar, pe cari vremea nu le-a putut roade.

Conacul dela Budeasa

Proprietarul de-acum al aşezării, îşi chiamă tot ca odinioară la masă musafirii sunând dintr'un corn de bou, atârnat într'un cui. Seara, îi ia locul un gong modern.

Bunul gust al unei femei a aşezat aici icoane bătrâneşti înramate în argint, candelambre artistice, vase naţionale şi tablouri de uitaţii Henţia şi Aricescu ; dar ceea ce atrage atenţia mai mult sunt gravurile din pereţi cu vederi din Valahia de altădată, lucrate la Viena, şi, mai ales, inscripţiile depe ele, cu româneasca respectivă :

DULAP. HORA DIN DELU SPIRI. Susu, în Delu Spiri, beu, mănincă, joca, citim sub una.

DER SERET, glăsueşte alta.

„Junele când fu la Argeş amer visuri îşi făcu", explică o a treia, sub portretul unui călăreţ care contemplă o biserică.

De-alungul pereţilor scării altele, chipurile mai noui. Una, dedicată „Domnului general A. Cernat, ministrul oastei române la 77", înfăţişează un convoi de prizonieri otomani, cu doi paşi şi mai mulţi ofiţeri, rebegiţi şi înconjuraţi de santinele.

De ce-or fi scris dedesubt admiratorii generalului „Glorie filantropicelor îngrijiri ale ministrului oastei" nu prea reese din desen.

Ajunşi sus, ne aflăm în faţa unei panoplii încărcate cu fel de fel de săbii, iatagane, pistoale, revolvere şi puşti de diferite sisteme şi calibre — uneltele de luptă ale Budiştenilor — din cari nu lipsesc nici tipurile noui de vânătoare.

Hazul e că actualul stăpân, care a completat colecţia, nu e în stare să împuşte o vrabie, după cum nu se îndură să fiarbă un peşte din eleşteul pe ai cărui „locuitori" îi hrăneşte personal, sau să mănânce o găină din sutele de Süsex ce vin să-i ciugulească în palmă ! „Slab de inimă", l-au categorisit prietenii.

Şi când te gândeşti că năpraznicul Pană Budişteanu a spintecat nu ştiu câţi turci, şi-a intrat în curtea boerească, cu tunul luat dela ei, în spinare !

Cum a ajuns ciubucul lui tata-mare în arsenalul dela Budeasa, n'am ghicit...

Interesantă, desigur, colecţia armelor, dar şi mai minunată una unică, după cât ştiu, a cheilor şi lacătelor ruginite ce-au servit de-alungul secolelor membrilor familiei, să-şi pună la adăpost avutul ; unele adevărate bijuterii, datorite dibăciei şi

(Continuare în pag. 2-a)